

HERAN

Stromy ztrácely poslední listy a sluneční paprsky na síle. Ptáci už dávno opustili kraj a z hor přicházel každým dnem chladnější a prudší vítr. Vysoký světlavý muž sledoval vrcholky vzdálených hřebenů a snažil se odhadnout, kdy dorazí první sníh i do nížin.

„Na co myslíš?“ zeptala se černovlasá dívka se zájmem.

„Zda máme dost dřeva, Selun,“ odvětil Heran.

„Máme více než vloni,“ zhodnotila jeho družka s milým úsměvem.

Heran jí neodpověděl, zahleděn k horizontu za jejími zády, kde spatřil několik přibližujících se jezdců.

„Máme návštěvu,“ pronesl stroze a pokývnul jejich směrem.

Selun se ohlédl. Jezdci byli stále ještě daleko, ale přesto věděla, kdo přijíždí. Patřili k vojákům vládce Amiby a stejně jako mnohokrát předtím s sebou měli osedlaného koně navíc.

„Nechci, abys s nimi odjel,“ pronesla smutně a přistoupila blíž, aby jej mohla uchopit za paži a přiložit tvář k jeho rameni.

Heran ji pohladil, neboť věděl, že ji nemůže jinak utěšit, natož slíbit, že jim odmítne.

Dvanáct jezdců zpomalilo až těsně před dřevěným srubem.

„Buď pozdraven, Herane,“ pronesl nejstarší z nich. „I ty, Selun,“ dodal, když jeho pohled spočinul na smutné tváři a oblých tvarech zakulaceného břicha černovlasé dívky.

„Buď vítán, Farele,“ odvětila Selun nijak nadšeně a o něco více se zahalila do kožešiny z horských ovcí.

„Král Aradon II. si žádá tvých služeb, Herane,“ přistoupil Farel k důvodu, pro který se trmáceli celé tři dny k severním horám.

„Potřebuje snad více dřeva?“ zeptal se Heran, jako by nebyl ničím jiným než pouhým dřevorubcem.

„Ne,“ odvětil Farel s vážnou tváří, nemaje pochopení pro Heranův humor. „Chce ukončit válku v Gurundské vrchovině. Nechce, aby jeho vojáci zůstali přes zimu v horách.“

„Tak ať jim rozkáže, aby se stáhli do nížiny. Jistě jej ochotně a bez váhání uposlechnou. Stejně Gurundské vrchoviny nejsou jeho državou.“

„Oba víme, že se jich nevzdá. Tak jako většiny území, která jsi pro něj vydobyl.“

„Já už ale nejsem velitelem jeho vojsk a nehodlám se jím opět stát, Farele.“

„To po tobě král nežadá.“

„A co tedy?“

„Přeje si, abys zabil vůdce gurundských povstalců.“

„Povstalci? Tak říká lidem, kteří tam žili ještě dříve, než jeho předek usedl na trůn?“

„Jsou to přeci barbaři, Herane.“

„I ty žiješ představou, že jen Amiba je jedinou skutečnou civilizací na tomto zatraceném světě a všude kolem žijí jen barbaři? Myslel jsem, že jsi měl otevřené oči, když jsme přitáhli k Mohadaru. I tam měli podle Aradona žít jen barbaři a zaostalci, ale opak byl pravdou. Tys u toho přeci byl, Farele, tak si vzpomeň! Je to pouhý klam, v němž náš král žije a kterému bezmezně věří. Tak dlouho neopustil palác v Tekreanu, že ani neví, jak je tato zem velká a kolik měst a království je kolem rozseto.“

„To ale nic nemění na tom, že chce, abys zabil vůdce gurundských,“ odvětil Farel stroze.

„Nejsem vrah,“ odmítl Heran.

„Nežádá, abys tak učinil úskokem. Je domluvený souboj dvou mužů.“

„A proč to neudělá někdo jiný, kdo je Aradonovi stále ještě oddaný?“ podivil se Heran. „Třeba Taranal. Věřím, že ten by dal kdoví co, aby mohl králi donést k nohám hlavu toho vašeho barbara.“

„Taranal je mrtev,“ odvětil Farel.

„Mrtev?“

„Ano, stejně jako Dorenal, Sirel, Maredil a mnoho dalších.“

„Maredil padl?“ hlesl Heran v překvapení.

„Ano,“ přikývl Farel.

Heran pohlédl k Selun a přitiskl ji o něco blíže.

Nebylo od Farelů moudré sdělit tímto způsobem, že Selunin bratr je mrtev. On však nikdy nebral ohledy na druhé, natož pak na ženy. Měl splnit králův rozkaz a bylo mu jedno, jakými prostředky toho docílí.

„Všechny zabil stejný muž,“ pokračoval Farel, „vůdce gurundských.“

„To za gurundské bojuje jen jediný muž?“

„Po úmluvě, kterou navrhl náš král, ano,“ přiznal Farel.

„Jaké úmluvě?“

„Válka se na Gurundské vrchovině vleče už déle jak rok. Proto král nechce, aby vojáci zůstali v horách další zimu. Při té předchozí umrzlo na tři sta mužů,“ pronesl Farel. „Ani stovky útoků nevedly k dobytí kamenných tvrzí, které gurunští na vrchovině vystavěli, a tak král přišel po vzoru svých předků s nabídkou rozhodnout válku soubojem muže proti muži. Jenže Taranal byl zabit. Král přesto odmítl ustoupit a vyzval vůdce gurundských k novému boji. Ten jej přijal s tím, že může zabíjet jednoho muže za druhým, pokud mu je vládce Amiby bude předhazovat.“

„A on tak bez sebemenších výčitek učinil,“ dodal Heran.

„Ano,“ připustil Farel.

„A nyní je připraven předhodit mu mne.“

„Jsi jediným, kdo mu zbyl,“ přiznal Farel. „Ti noví nemají nejmenší ponětí o skutečném boji muže proti muži.“

„Kde bere král jistotu, že zkřížím svůj meč s mečem vůdce gurundských?“

„Mečí,“ upřesnil Farel.

„To je přeci jedno,“ odvětil Heran. „Nemám jediný důvod s vámi odjet.“

„Měl bys s námi jet,“ pronesl Farel a jen krátce pohlédl k Selun.

Heran mlčel.

Věděl, čeho je Aradon schopen. Jen ten, kdo neměl co ztratit, se mu mohl postavit nebo vzdorovat. On však měl co ztratit a nyní ji o to silněji přitiskl k tělu. Nasál vůni jejích vlasů a políbil její čelo.

„Vrátím se dříve, než přijde první sníh,“ slíbil, když ji přejížděl hřbetem ruky po tváři.

Druhou rukou jí pohladil břicho a políbil ji na tvář. „Dávej na vás pozor,“ byla poslední slova, než přistoupil k přistavenému koni.

Selun neodpověděla.

Pouze přihlížela, jak se její drahý vyhupuje do sedla a vzdaluje se společně s ostatními vojáky ve zvřeném prachu cesty. Sledovala je, dokud se i poslední z jezdců neztratil za horizontem.

„Budu čekat,“ zašeptala a jen lesk jejích očí vypovídal o žalu, který ji uvnitř sužoval.

* * *

Po třech dnech vytrvalé jízdy dospěla družina jezdců k náhorní plošině západního pohoří, nazývané amibany Gurundská vrchovina. Horská pustina nenabízela úrodnou půdu ani kvalitní kámen, a přesto pro její ovládnutí obětoval vládce Amiby mnoho statečných mužů. Byla jen jediná spojitost, která Herana s tímto horským místem napadala. A tou byla případná invaze do svobodných měst západu. Jistě proto gurundští tak úspěšně odolávali, vybavování a zásobování bohatými vládci západních měst, kteří nechtěli dopadnout obdobně jako jejich jihovýchodní sousedé, tedy stát se pouhými vazaly slovutného vládce Aradona II.

Heran sledoval pohledy mnoha vojáků upírajících se k jeho družině. Nemusel mít uniformu velitele amibských legií, aby jej rozpoznali. Mnozí pozvedli ruku na pozdrav, přesto na jejich tvářích nespátril úsměv či radost z opětovného setkání. Proč také. Toto nebylo místem, kde by byli z vlastní vůle, natož aby zde pociťovali podobné emoce, které jsou většině vojáků po dobu tažení odepřeny.

„Co to je?“ zeptal se a pokývl k rozměrné palisádové ohradě vystavěné na hřebeni hor.

„Kolbiště,“ odvětil Farel.

Heran sledoval dřevěnou stavbu a nechtěl věřit svým uším. „To nyní budete bitevní pole nahrazovat kolbišti?“

„Bylo vystaveno na králův rozkaz.“

„Aradon vás nechá vystavět vlastní pohřebiště a vy mu ještě tleskáte,“ odtušil Heran a nevěřicně zavrtěl hlavou.

„To tys nás opustil! Tak si nechej své soudy pro sebe!“ ohradil se Farel ostrým tónem.

„Zapomínáš, před kým stojíš, Farele?! Cožpak jsi slepý?! Aradonova hamižnost nezná mezí! Už jsem nechtěl a ani nemohl jeho jménem zabíjet nevinné. Tam na jihu to nebyli vojáci, kteří proti nám stáli, a ty to dobře víš! A rozhodně to nebyli žádní barbaři! A žádná sláva a pocty, které se nám v Amibě dostaly, nesmyjí z našich rukou jejich krev. Stejně jako král nevymaže z mých snů tváře těch, které tam naši muži zmasakrovali! Tak mne tady nepoučuj! Co si vlastně myslíte, že tady děláte?! Chráníte nevinné nebo bojujete ve jménu spravedlnosti či naší bohyně?!” křikl Heran. „Nic z toho! Jen opět rozšiřujete Aradonovu říši. Ale za jakou cenu, Farele? Za jakou cenu?“ dodal už daleko mírnějším tónem.

„Přede mnou se nemusíš tvářit, že jsi někým jiným, Herane. Já dobře vím, před kým stojím. Vědí to tady všichni. Byl jsi a stále zůstáváš ztělesněnou smrtí pro všechny, kdo se proti tobě postavili. To ty jsi k Aradonovým nohám položil hlavy většiny těch, kdož vzdorovali jeho vůli. To pod tvými rozkazy dobyly legie celý jih až k Eherskému moři. Tak se nesnaž dělat, že jsi někým jiným než my!“

„Budu se modlit, Farele, aby tvá slepota pominula, a ty jsi konečně prozřel,“ pronesl Heran smutně.

„Klidně za mne ztrať u všemocné Alanes nějaké to slovo, ale nejprve zabij vůdce gurundských, ať můžeme zabrat jejich tvrze a konečně se vrátit domů.“

Heran už nepromluvil.

Cítil, že s Farelem už dávno ztratil stejný náhled na svět, a bylo marné přesvědčovat ho o čemkoliv. Byl stejným vojákem, jakým byl ještě před několika lety i on sám, zaslepený rozkazům opěvovaného vládce, tak vychytralého a mocného, že mnozí dávali přednost jeho přízni před přízni bohyně.

* * *

Zvláštní den.

Oblačná obloha provázající toto roční období přes noc zmizela a nad Gurundskou vrchovinou zavládla blankytná modř. Dokonce i chladný vítr ustal, jako by léto bylo na samém vrcholu. Heran vzhlížel ke slunci a přemýšlel, proč se tak stalo.

„I bohyně chce spatřit vítěze dnešního souboje,“ zhodnotil Farel.

„To si nemyslím,“ nesouhlasil Heran a nasadil si helmici.

„Všichni kněží v Amibě se modlí, aby požehnala tvému vítězství.“

„Mému vítězství? Stejně jako činili pro Maredila a ostatní? Pak mi tedy pověz, proč jsou mrtví.“

„Oni si nezasloužili Alanesinu přízeň. Ty ano,“ namítl Farel.

„Pořád tomu nerozumíš, Farele? Nešlo o ně, ale o Aradona. Kdyby on měl požehnání naší bohyně, pak by jeho vojáci již stáli před branami západních měst. Ale on již není požehnan. Nemůže být po tom, co nechal srovnat Salema se zemí!“

„Mysli si, co chceš, Herane, ale měl bys doufat v požehnání bohyně, neboť ho dnes budeš potřebovat.“

„Já ji nežádám o požehnání, ale o odpuštění, že jsem prozřel tak pozdě,“ odvětil Heran se smutkem v hlase.

„Je jedno, jak ji požádáš o pomoc, hlavně že bude přihlížet tomuto okamžiku,“ pronesl Farel a se spokojeností zkontroloval jasnou oblohu.

„Napadlo tě vůbec, že by mohla svou přízni požehnat gurundské?“ zeptal se Heran.

„Hloupost!“ odmítl Farel. „Jsou to bezvěrci!“

„To Aradon říkal i o jižních městech. On ale věděl, že tomu tak není, a přesto nám lhal!“

„Gurundské s nimi ale srovnávat nemůžeš. Toto jsou barbaři, však uvidíš,“ kývl Farel směrem k horám.

„Jsi větší hlupák, než z kterého jsem tě měl,“ odvětil Heran, než se vyšvihnul do sedla.

Jejich rozmluva byla u konce.

Uražený Farel jel zamlkle za Heranem a, byť nechtěl, přemýšlel o jeho slovech. Navíc byl rád, že jejich rozmluvu, a především pak poslední větu, neslyšel nikdo jiný. Ztratit autoritu mezi vojáky bylo to poslední, co si přál.

Heran již také nepromluvil.

Už z dálky sledoval palisádové hrazení arény, které Aradonovi vojáci vystavěli v zemi nikoho. A i nyní, stejně jako již poněkolkáté předtím, směřovalo k tomuto místu po jednom stu válečníků z obou táborů. Početné hlídky rozmístěné na vrcholcích několika hor dohlížely nad tím, aby se ani jedna ze stran nemohla dopustit jakékoliv lsti.

Rozměrná dřevěná vrata byla otevřena pro první jezdce. Heran projel pod praporcí vládce Amiby, než oře zastavil a ohlédl se nazpět.

„Dál musíš sám,“ pronesl Farel a ukázal na úzkou uličku vedoucí ke středu arény.

Ostatní vojáci jej míjeli a směřovali postranními schodišti k dosud prázdným ochozům.

„Prozřeš, pokud zemřu?“ zeptal se Heran klidným hlasem.

„Ty nezemřeš.“

„To, že si to přeje král nebo tvoji muži, ještě neznamená, že se tak nestane,“ odvětil Heran. „Ale když tomu tak věříš, přestaneš být slepý, pokud padnu?“

„Budu o tom přemýšlet,“ odvětil Farel po chvíli.

„Alespoň něco,“ přikývl Heran a otočil se.

Krátce zkontroloval svou zbroj, než se rozešel úzkou chodbou, na jejímž konci prosvěcovaly sluneční paprsky skrze škvíry zavřených vrat hrazení.

* * *

Byl to opravdu zvláštní den.

Heran sledoval tyrkysovou modř i zlatavé slunce, blížící se ke svému vrcholu. Byli v horách, a přesto zde bylo teplo jako tam daleko na jihu, v místech, kde poprvé spatřil modrozelené vlny nekonečného moře. Už tehdy věděl, že je pouhým nástrojem zvůle vládce, jenž vše podmanil rozmachu své moci. A přesto se mu nedokázal vzepřít. Sice vystoupil z jeho služeb, ale stále zůstal vazalem, který musí přijít tam, kam jeho pán chce. Kdyby tomu bylo jinak, nestál by v této provizorní aréně a nevzpomínal na drahou Selun, která se nyní jistě strachuje o jeho život.

Z jeho zamyšlení jej vyrušily zvuky dutých rohů, když s dusotem a řevem začali protilehlé dřevěné ochozy zaplňovat gurundští.

Přihlížel výrazům jejich tváří a hodnotil kožené zbroje i rozmanitost zbraní připevněným k širokým opaskům. Tito muži nebyli barbary, za něž je Farel a ostatní pokládali. Pro ně byli barbaři ostatně všichni, nad jejichž hlavami nevlály praporce Amiby.

Heran se ani nedivil, že Aradon ustanovil velitelem severních legií právě Farela. Tak oddaného a zaslepeného služebníka by jinde sotva pohledal. A pokud zvládne obsadit tvrze gurundských a vytvořit tak cestu k západním městům, jistě jej pověří i velením dobytvačných armád.

Vrata se otevřela dokořán a Heran poprvé spatřil svého soupeře.

Vysoký černovlasý muž se zastavil na prahu arény a ještě předtím, než vkročil na trávu, poklekl a políbil zem. Po několika tichých slovech učinil krátké gesto na svých prsou a vstal.

Nebyli to tedy ani bezvěrci. A jistojistě věřili v Alanes více než kdokoliv v Amibě. Farel byl opravdu hlupákem a Heran začal pochybovat, zda vůbec někdy může prozívat. A možná ani jeho smrt v tomto souboji mu nedokáže otevřít oči.

„Heran,“ pronesl jeho sok, když přistoupil blíž, a se zájmem si prohlížel svého nového protivníka, „žijící legenda, jejíž jméno zná téměř každý,“ dodal válečník s neskryvaným úsměvem.

„A ty jsi?“ zeptal se Heran.

„Tvůj osud,“ usmál se válečník.

„Proto sis namočil čepel mečů do jedu?“ pronesl Heran, když si všiml nepatrného, ale přesto postřehnutelného černohnědého zabarvení válečnickových ostří. „Myslel jsem, že to má být čestný souboj.“

„Když muži bojují o životy jiných, pak jde vlastní čest stranou. To ty jistě víš,“ odvětil válečník.

„Když muž ztratí svou čest, už nezbude mnoho věcí, za které by mohl bojovat,“ namítl Heran.

„To mi říká někdo, kdo nechal vyvraždit celá města? Někdo, kdo bez slitování podřízl hrdlo nejvyšší salemské kněžce?“ vysmál se mu válečník.

„Kdo jsi?“ zopakoval Heran, překvapen, kolik toho o něm gurund'án ví.

Navíc to byla pravda. Tvrdá pravda.

Ale těžko může gurund'ánovi vysvětlit, že ji tím ušetřil mučení a zostuzení, které pro ni vládce Amiby přichystal. Bylo to vlastně milosrdenství, přesto i její tvář a nenávidný pohled jej budí ze snů.

„Osud,“ usmál se válečník.

„Pak jsem na svůj osud připraven,“ pronesl Heran chladně a pozvedl meč.

Za svými zády slyšel křik amibských, doprovázený nepřeslechnutelným pískotem gurundských.

Chtl učinit krok vpřed, ale cosi jej zadrželo. Oslepen ostrým světlem, vnímal jen šelestící zvuky kolem sebe a nesnesitelný žár všude kolem.

Stejně nečekaně záře i horkost odezněly.

Přesto něco bylo špatně. Ohlušující hluk, který doposud vytvářely přeplněné ochozy, již k jeho uším nedoléhal. Rozhlédl se po ostatních, neboť z jejich úst nevycházely žádné výkřiky ani pískot. Stáli nehybně s podivnými pohledy, jako by se pro ně zastavil čas.

A pak spatřil svého soka.

Už jej nechránila kožená zbroj a v rukou nesvíral krátké meče. To jediné, co jej zdobilo, byla bederní rouška. Byla téměř stejná, jakou měl i on sám.

Vůbec nechápal co se to děje, natož proč jsou oba téměř nazí a bezbranní. Na půl cesty mezi nimi byla do země zabodnuta dvě obyčejná dřevěná kopí.

Heran s překvapením pohlédl k nebývale ostrému slunci s pocitem, že krátce spatřil obrys jakési tváře.

„Ten hlupák Farel měl pravdu,“ pomyslel si s přesvědčením, že je to právě bohyně Alanes, která tomuto souboji bude přihlížet.

Stále ještě překvapen z toho, co se kolem děje, si neuvědomil, že jeho sok již stojí u kopí a jedno z nich třímá v rukou. A než se nadál, sledoval, jak zlomené v půli dopadá k zemi. Mohl jen přihlížet, jak gurund'án pozvedl druhé kopí a hrubě zaostřený hrot namířil proti němu.

Heran se snížil k zemi, s pohledem upřeným k protivníkovi, a sevřel v dlani hrst hlíny. Co by dal za kus kamene nebo dřeva, ale nic podobného se kolem nenacházelo.

Připraven uskočit rychlému výpadu jen v ostražitosti přihlížel překvapivě opatrnosti a obezřetnosti svého soka, jenž mu šel krok za krokem vstříc.

„Ty se bojíš neozbrojeného?“ podivil se Heran.

„Nebojím. Jen nejsem hlupák,“ zavrtěl gurund'an hlavou a učinil další krok vpřed.

Byla to těžká situace.

Heran nechápal, co se to kolem děje a proč si bohyně přála, aby souboj probíhal právě tímto způsobem. Nebo měl být on tím, kdo se jako první zmocní výhody držení zbraně? Přes všechno to zvláštní a prapodivné, nebyla tato chvíle stvořena pro pokládání si podobných otázek. Oprostil se od snahy vše pochopit a soustředil se pouze na hrot kopí, které k němu gurund'an směřoval.

Nemohl být špatným bojovníkem, pokud dokázal zabít Taranala a Maredila. A mnoho na tom neměnily ani praktiky otrávených mečů, které jistě s oblibou používal. Kopí však nepatřilo k jeho oblíbeným zbraním. Heran dokonce nabyl přesvědčení, že jej drží poprvé. Alespoň podle špatného úchopu, který mu bránil využít i druhou stranu této dlouhé zbraně.

Oba sledovali pomalé a přesné pohyby toho druhého a až po chvíli si všimli, že začal vát vítr.

Heran se snažil nedbat na nic, co se dělo kolem nich. To jediné, k čemu směřoval svůj pohled a podle čeho pokládal bosá chodidla do měkké půdy, byla nepřítelova zbraň.

Začínal být přesvědčen, že se budou obcházet věčnost, když přišel první výpad. Jeho sok se nečekaně vymrštil a bodl k jeho hrudi. Hrot kopí jej minul jen o vlas. Být méně opatrný, mohl ucítit tupou bolest. Nyní však vzdálen o několik kroků opět pokračoval v pozvolném ustupování. Chtěl gurund'ana obejít a dostat se k torzu druhého kopí, ale jeho protivník si toho byl velmi dobře vědom a s každým krokem mu dával najevo, že jej do středu arény tak lacino nepustí.

Vítr nabíral na síle i chladu, až v aréně zavládla skutečná zima. Oba bojovníci se začali mírně chvět a občas si přejeli dlaněmi po prsou ve snaze zahřát prokřehlá svaly.

„Věčnost kolem sebe nebudeme moci obcházet,“ pronesl gurund'an a krátce na to vyrazil k dalšímu výpadu.

Heran, promrznut na kost, stačil sotva ukročit. Nezabránil však tomu, aby jej ostrý hrot škrábl do nohy. Přesto čerstvou bolest nevnímal. Ne více jak prokřehlá prsty a bodavý mráz trýznící chodidla. S dalším útokem se mu podařilo odrazit kopí předloktím a proskočit za gurund'anova záda. Dlouhým skokem se pak natáhl pro delší část zlomené zbraně a rychle vstal.

„To bylo dobré,“ zhodnotil gurund'an, „ale nebude ti k ničemu.“

Heran mu neodpověděl. V pravé ruce svíral část kopí a pomalými kroky postupoval k jeho druhé půli.

„Jen ji seber,“ vybízel jej gurund'an, připraven k dalšímu útoku.

Heran se však nesklonil.

Sledoval protivníkovy zelené oči a svíral prsty stále silněji, aby rozproudil krev v promrzlých pažích. Cítil, jak mu ledový vzduch drásá plíce, nos i oči vlhnou, ale mráz neustával.

Naopak se z tyrkysové oblohy začaly k zemi z nenadání snášet první sněhové vločky. Sněžilo stále více, až nebylo vidět na pět kroků před sebe. A než se gurund'an osmělil k dalšímu útoku, brodili se sněhem po kotníky.

A sníh padal dál a dál, až je začal pálit i do lýtek. Oba bojovníci důkladně rozmysleli každý další pohyb, každý další krok, než nakonec zůstali stát v dostatečné vzdálenosti od sebe, a spíše než souboji se věnovali svým narůstajícím omrzlinám.

Stejně nečekaně, jak přišlo, sněžení ustalo a do tváří obou bojovníků se na okamžik opřelo slunce.

Vše zde bylo zvláštní.

Sníh pokrýval pouze zem arény. Ochozů ani nikoho stojícího na nich se netknul. Ti stále ve stejných pozicích a s podivnými výrazy hleděli do neznáma, nevědomí si toho, co se nyní pod nimi odehrává.

Sokové se opět začali brodit tajícími zbytky sněhu a nyní to byl poprvé i Heran, kdo zaútočil.

Zbytky kopí využil k odrazení nepřítelova hrotu a volnou rukou mu uštědřil přesnou ránu do promrzlé tváře. Nečekal, až se gurund'an vzpomene, a na závěr jej kopl do břicha.

Gurund'an zakolísal, ale k zemi nespádl. Naopak namířil hrot kopí přímo proti Heranovi a bodl. Heran ukročil stranou a následně se o několik kroků vzdálil.

Sníh ho pátil mezi prsty i na obnažených kloubech. Přesto si byl vědom, že tento souboj musí rozhodnout co nejdříve, neboť si ani nechťl představovat, jaké rozmary počasí budou ještě následovat.

Sledoval gurund'ana, jenž byl opět ve střehu, připraven znovu zaútočit. Vnímal každý jeho krok i zcela viditelné pohupování ramen a natažených paží. Soustředil se na každý jeho nádech i pohyb drobných svalů v obličejí. Na vše, co by mu mohlo napomoci rozpoznat okamžik dalšího útoku.

A nemusel čekat dlouho.

Gurund'an se opět vymrštil a bodl. Vzápětí se pootočil a udeřil Herana tupou stranou hole. S dalším obratem se pokusil bodnout k jeho hrudi. Už neustupoval ani nebyl obezřetný a Heran měl co dělat, aby stihl uhýbat přesně mířeným ranám. Jen krátce mu blesklo hlavou, že možná tímto způsobem ukoľbal předchozí protivníky a poté smršti rychlých a nečekaných útoků rozhodl v krátké době souboj. Jak by to asi vypadalo nyní, kdyby místo neobratné hole mohl ovládat své meče?

Heran ukročil nepatrně stranou a nechal kolem sebe prolétnout hrot kopí, jenž se zastavil až o zem. V dalším okamžiku uchopil gurund'anovu hůl a pokusil se mu ji vyrvat z rukou. Přitom se snažil nevnímat sílu slunečních paprsků, které se mu stále větší intenzitou opíraly do zad. Sledoval tvář svého soka, se zarputilostí odmítajícího vzdát se výhody dlouhé zbraně. Se zatátými zuby se gurund'an snažil odolat sevření, ale Heranova síla byla nad jeho možnosti. Chtěl ukročit, ale Heran mu podrazil nohu a srazil ho k zemi. Tlačil mu hůl na krk a sledoval jeho marný vzdor. Přitom se každý jeho pór zaléval potem a kůže mu plála mnohonásobně více než tehdy na jihu.

„Máš možnost volby, gurund'ane,“ pronesl Heran ve chvíli, kdy cítil, že jeho soupeře opouštějí poslední zbytky sil.

Ten v marné snaze vzepřít se a zbavit se tyče tlačící na měkký krk skoro nevnímal Heranova slova.

„Volba je jen na tobě,“ pokračoval Heran, když shledal, že jej jeho sok konečně vnímá. „Buď zde vydechneš naposledy, nebo i s ostatními odtáhneš pryč z těchto hor,“ dodal Heran a o něco více přitlačil.

Gurund'an se pokusil znovu vzepřít, ale marně.

„Smrt nebo život,“ zopakoval Heran a zatlačil hůl na ohryzek.

„Odejde,“ zachrchlal po chvíli marného vzdoru gurund'an.

„A už se nevrátíte!“

„A už se nevrátíme,“ zopakoval Heranova slova.

Heran chvíli sledoval jeho oči. Mohl by jej zabít a nikdo by se mu nedivil, ba naopak. Mnozí by to pokládali za tu jedinou správnou věc. Uctil by tím památku ostatních, především pak Maredila, Selunina bratra. On však na rukou nechtěl mít další krev. Nebyl to nikdo, kdo by napadl jeho dům nebo ublížil jeho bližním. Byl to voják stejně jako všichni okolo. A tím že by jej zabil, by pouze prokázal svou stálou oddanost králi. A pro jeho potěšení a hamižnost už vraždit nehodlal.

„Pamatuj na svůj slib!“ pronesl Heran, když vstal, a jen krátce vzhlédl k nebi, kde do té doby žhnoucí slunce začalo ztrácet na síle. „Nebyl jsem jediným, kdo tvá slova slyšel,“ doplnil stále ještě udiven, co se to během jejich souboje dělo.

„Samar,“ pronesl gurund'an, když vstával.

„Prosím?“ zeptal se Heran, který v dostatečné vzdálenosti a s připravenou holí přihlížel, jak jeho sok stírá hlinu ze svých paží.

„Mé jméno je Samar,“ sdělil gurund'an. „Nevím, co se zde událo a co to mělo znamenat, ale své slovo dodržím. Věz ale, že tím to vše nekončí. Budu bránit hranice západních měst, ať se to tvému králi líbí nebo ne. A nespolehej na to, že mne příště opět porazíš.“

„Žádné příště nebude, Samare. Více už za Aradona bojovat nebudu,“ odvětil Heran. „A teď jdi,“ dodal a pokynul hrotem kopí. Samar pomalu opouštěl kolbiště a Heran se chtěl také otočit, když jej opět oslnila bělostná záře a on pod její silou klesl k zemi. Nevěděl, jak dlouho byl v bezvědomí nebo zda se mu to celé jenom zdálo, neboť nyní stál, stejně jako když sem přišel, a sledoval soupeřovu tvář. Nyní už to pro něj nebyl neznámý válečník. Jmenoval se Samar a i on se zastavil a otočil směrem k Heranovi. Così mu pokynul, než otevřel vrata arény.

„Boj, boj, boj!“ ozývalo se nepřetržitě z ochozů, ale ani jeden z válečníků na skandování svých táborů nereagoval.

Místo toho oba arény opustili.

„Co to mělo znamenat?!“ křikl Farel rozrušeně. „Měl jsi ho zabít a ne si s ním povídat!“

„Tak ti to přišlo?“ podivil se Heran. „Že jsme si jen povídali?“

„A jak jinak si mám vysvětlit to, že jste ani netasili meče?“

„To bys nepochopil, Farele,“ odvětil Heran při pohledu na jeho zrudlou tvář. „Přesto můžeš být spokojen. Gurundští se stáhnou. Tyto hory nyní patří Aradonovi.“

„Cože?! Tobě stačí slovo těch barbarů?“

„Nejsou barbary. A ano, stačí mi slovo jejich vůdce,“ přiznal Heran.

„To ale králi stačit nebude,“ nesouhlasil Farel.

„To mi je jedno. Nechtěl jsi, aby tvoji vojáci zůstali přes zimu v horách. Nyní je mohou přejít, obsadit pevnosti a zbudovat tábory v nížinách. A děkovat mi za to nemusíš,“ pronesl Heran rozmrzele, když vykročil k bráně.

„Měl jsi ho zabít, Herane!“ křikl Farel, ale Heran ho již nechtěl vnímat.

Nasedl na koně a rozjel se k táboru, aby ještě téhož dne vyrazil domů.

„To byla chyba, Herane! Aradon to tak nenechá!“

* * *

V tiché zahradě Amibského paláce se procházel Aradon mezi nízkými jehličnatými stromky, zastříhanými do pečlivých oblých tvarů a obklopen poslední zelení pročetl depeši zaslou velitelem severních legií. Být to jiná méně důležitá zpráva, odložil by ji stranou a snad někdy v následných dnech by se k ní vrátil. Nic jej však nezajímalo více než zprávy z Gurundské vrchoviny.

„On jej nechal žít?“ křikl rozzloben, v údivu nad neuposlechnutím tak jednoduchého rozkazu.

„Ano, můj pane. Dokonce s ním ani nebojoval,“ přikývl Salup, správce města a jediný, kdo si mohl dovolit králi sdělovat méně příjemné zprávy.

Byla to nebezpečná práce, neboť již tři jeho předchůdci byli za tuto výsadu odměněni useknutím hlavy. Salup však byl výjimečný diplomat a věděl, kdy může králi sdělovat špatné zprávy a kdy nikoliv. A navíc to byl velmi výhodný obchod. Mnozí mu platili horentní sumy za to, aby špatné zprávy přednesl králi místo nich. Byl také prvním, kdo četl tuto depeši, a ani on nijak neskrýval své pohoršení z jejího obsahu.

„Nevěděl snad o tom, že chci hlavu toho barbara?“ podivil se král.

„Věděl,“ namítl Salup. „Alespoň Farel tvrdí, že mu váš rozkaz vyřídil.“

„Tak proč ji tady nemám?!“ křikl Aradon a gestem ukázal na zem, kde nestál žádný koš, pytel či nádoba s hlavou toho vzpurného barbara.

„Říkal jsem vám, můj králi, že s Heranem budou potíže,“ připomněl Salup jednu z mnoha předešlých rozprav na téma bývalého vojévůdce Aradonových legií.

„Copak nechápe, že mohl jedinou ranou sebrat těm barbarům odvahu podruhé stanout proti mému vojsku? K čemu nám je, že opustí Gurundskou vrchovinu, když vystaví novou obranu v první příhodné nížině?“

„Jistě že to ví,“ přikývl Salup. „Ale pokud je mi známo, nechal se slyšet, že již ve vašem jménu žádnou další krev neprolije.“

„K čemu mi je voják, který odmítá zabíjet?“ ohradil se Aradon.

„On už ale není voják,“ dovolil si Salup připomenout.

„Každý je tím, kým je. A jenom proto, že tvrdí, že už není tím, kým byl, se nestane někým jiným. Heran byl, je a bude vojákem. Mým vojákem,“ pravil rozhořčený Aradon.

„Obávám se, můj pane, že on to vnímá jinak,“ připustil Salup.

„Je mi jedno, jak to vnímá. Dal jsem mu rozkaz a on jej nesplnil!“ pronesl Aradon rozhněvaně.

Bylo to ostatně poprvé, co si mu někdo takovýmto způsobem dovolil vzdorovat. Poprvé, kdy se jednalo o jeho poddaného. Navíc o muže, jenž mu k nohám položil celý jih.

„Co s tím chcete dělat, pane? Obávám se, že veřejné potrestání učiní z Herana spíše mučedníka. Je stále mnoho těch, kteří k němu vzhlížejí s obdivem. Pouze byste z něj udělal modlu vašich odpůrců a mnohé další si proti sobě poštlali. A to by s ohledem na plánovanou válku se západními městy nebylo nejmoudřejší,“ uvažoval Salup nahlas.

„To vím i bez tvých rad,“ ohradil se král. „Kdo říká, že to míním udělat veřejně? Jeho zmizení bude považováno za jeho vůli. Vždyť každý přeci ví, že chtěl být co nejdále od dění v království. Proto odešel do severních hor. Nikoho tedy nepřekvapí, že jej tam již nenaleznou. Budou si myslet, že po té, co odmítl splnit královu vůli, odtáhnul raději ještě dál. Stejně už tak dávno učinil, pokud mu zbyla ještě troška rozumu,“ odušil král. „Mě ale neunikne!“

„Ale koho tím chcete pověřit, můj pane? Farela?“

„Ne. O tom se nesmí dozvědět žádný z vojáků. A rozhodně ne nikdo, kdo pod ním sloužil. To musí udělat někdo cizí. Úplně cizí. Někdo mimo Amibu. Kdo bude cítit k Heranovi zášť a nenávisť. Takovou, že se nebude zdráhat ničeho, aby se pomstil,“ pronesl Aradon.

„Aby splatil dávný dluh?“ nabídl myšlenku Salup.

„Ano, přesně tak,“ přikývl král, „aby splatil dávný dluh.“

„Pak být na vašem místě, můj králi, povolal bych Salemské,“ pronesl Salup.

„Proč právě je?“ podivil se král.

„Pokud mám dobré informace, pak jej právě Salemsští na smrt nenávidí za zmasakrování jejich města a především pak za podříznuté hrdlo velekněžky.“

Aradon se podivně usmál a přikývl. „Povolej Salemské! Učiním jim nabídku, kterou nebudou moci odmítnout. Navíc, když budou moci být u skonu toho, koho nenávidí více než mne.“

„Jak přikazuješ, můj pane,“ odvětil Salup a otočil se k odchodu.

„Ještě budeš litovat, Herane,“ pronesl si Aradon mezi vousy, když mačkal depeši z Gurundské vrchoviny. „Ať jsi kdekoliv, budeš litovat!“

* * *

Heran otevřel oči.

Hleděl do tmy a matně vzpomínal, co jej probudilo. Zda krev, kterou se ve snu prodíral, když se snažil utéci mrtvým, které poslal ostrým meče před bohyni, nebo jej vyrušil drobný zvuk dopadnuvšího sněhového valu či čehokoliv jiného, co se mu nyní nechtělo připomenout. Zmaten se ohlédl na stranu, aby se ujistil, že Selun leží vedle něj. Byla tam, tichá a klidná, spící jako novorozeně, a on přesto ztuhlul jako kámen a na čele pocítil ledové krůpěje potu.

„Už žádný pohyb,“ zašeptal kdosi za jeho hlavou.

„Co chcete?“ pronesl tiše a pokusil se o něco oddálit krk od chladného hrotu dlouhé dýky.

„Tebe,“ odvětil hlas.

Heran sledoval obrysy dalších šesti postav, postupně se vynořujících z temnoty koutů jeho nového srubu zbudovaného hluboko v horách. Našli ho, uvědomil si příliš pozdě, aby mohl jakkoliv zareagovat. Nebyla žádná hranice, která by Aradona zastavila, a on si to měl uvědomit daleko dříve. Nyní jen bezmocně přihlížel, jak mu na paže a holeně nasazují široké kožené náramky.

„Otoč se na záda! A o nic se nepokoušej!“

Heran se otáčel a přitom pohlédl na nehybnou Selun. Byla mrtvá, nebo stále ještě spala klidným spánkem nevinných? A co plod jejich lásky, který nosila v lůnu? Sledoval její tvář, když mu svazovali nohy a ruce k sobě. Teprve poté se v malé místnosti rozhořely pochodně, a v tu chvíli se pohnula i ona.

„Herane?“ hlesla rozespale, a aniž by otevřela oči, posunula ruku na místo, kde předpokládala jeho rameno. Několikrát marně sahala po kožešině, než pootevřela ještě spleené oči.

„Pěkné mládě,“ zhodnotil s neskryvaným úsměvem jeden z mužů a přistoupil k ní blíž.

„Chcete mě, tak ji nechte být!“ ohradil se Heran.

„Ty drž hubu,“ ozvalo se za jeho zády a následně ucítil tupou ránu.

Dopadla přímo na temeno a on pocítil bolest hlavy i jazyka. Bylo mu jedno, že si ukousl jeho část a z pusy mu řinula krev. Jeho pohled směřoval k Selun, marně se bránilíc přesile čtyř mužů, kteří ji nahou přivazovali k posteli. Ani její křik a volání jeho jména jí nemohly pomoci.

„Nechte ji být!“ křikl Heran, ale místo odpovědi obdržel další ránu.

Tentokrát přímo na krk, až se svalil na zem.

Kašlal a snažil se nadechnout a přitom stále slyšel její křik pozvolna se měnící v pláč.

„Nechte ji být,“ zopakoval odevzdaným tónem.

„Tebe už zajímat nemusí,“ pronesl muž, když jej zvedal ze země, aby ho nepřipravil o chystané představení.

Jeho hlas byl chladný a vyrovnaný, jako by se jej nic z toho netýkalo.

„Nevím, proč tu jste, ale ona s ničím nemá nic společného,“ hlesl Heran s bolestí zkřiveným obličejem.

„Řekl sis o to sám,“ odvětil muž a chytil pevně jeho hlavu.

A Heran mohl pouze přihlížet, jak mu nasazují železnou masku.

Cítil silný tlak na čele a temeni, když ji dovírali. Nemohl otevřít ústa, aby se nadechl, natož aby vyslovil jediné slovo. Snažil se vzepřít, ale kožené náramky na rukou a nohou se pouze o něco hlouběji zaryly do kůže. Snažil se křičet, ale ze zavřených úst nevyhloupl nic víc než nesrozumitelné huhňání.

„Mlč, a koukej se, ať o nic nepříjdeš!“ uslyšel hlas a pocítil tupou bolest, když do masky udeřil velkou silou jakýsi předmět. Rezonovala mu celá hlava, až byl donucen zavřít oči a pokusit se vstřebat pískot, který se mu linul v uších.

Otevřel oči až teprve, když opět uslyšel Seluniny výkřiky. Chtěl odvrátit hlavu, ale síla něčích paží mu nedovolila se pohnout.

„Jen se koukej až dokonce, hrdino.“

Heran však nechtěl sledovat ukájení těch, kteří je přepadli. Zavřel oči, ale potlačit zvuky dráždící jeho hrdost nedokázal.

„Nechte ji být!“ snažil se opakovat, ale nikdo jeho tlumenému křiku nerozuměl.

Už ani nevěděl, kolik se jich na Selun vystříдалo a zda tak někdo nečiní podruhé. Nehýbala se ani nevydávala žádné zvuky. Předchozí bolestný křik a řev už nenahrazoval ani bezmocný a odevzdaný sten.

Hereon sledoval její nehybná ústa a skleněný pohled, který k němu směřoval. Ležela tam bez sebemenšího vzdoru, bez duše, která již hledala cestu k bohyni, a přesto se nad jejím nahým tělem stále ukájeli další muži.

S nenávistí a se slzami v očích sledoval ty podivně černé šaty, do nichž byli oděni a které jim zahalovaly i část obličeje. Jen v Salemu nosili muži dlouhé šaty podobné sukni a jako zbraně užívali zahnutých dýk. Nyní pochopil, proč jsou tady. Přišli mu oplatit jeho dávnou vykonaný hřích, který nezůstal zapomenut. Pochopil, že i jeho čeká pouze jediný osud.

Již bez dalších slov, se zakaleným pohledem plných slz přihlížel, jak i ten nejposlednější vráží své mužství do Selunina nehybného klína, než ji po ukojení svých potřeb prořízl hrdlo.

„Selun,“ pronášel tiše pod záplavami horkých slz, „odpusť mi, prosím! Oba mi odpusťte!“

* * *

Dvanáct jezdců se brodilo zasněženým průsmykem Velnarských hor. V jejich středu jel malý vůz s dřevěnou klecí, uvnitř které ležel polonahý muž s železnou maskou na obličeji. Možná by spal dál, kdyby jej nevyrušily výkřiky vězňů, snažících se vyprostit povoz ze závěje.

Nepatrně se pohnul, promrzlý na kost, s lítostí, že si pro něj nepřišla smrt ve spánku. Takové milosrdenství však čekat nemohl. Ne po tom, co si připomněl mrtvé, kteří padli k zemi pod silou jeho ostří. Ani jeho pozdní lítost nemohla vykoupit činy, kterých se dopustil ve jménu Aradona. Vrahům se žádné milosti nedostávalo. A on byl vrahem, byť si dříve myslel, že je pouhým vojákem vykonávajícím vůli svého pána ve jménu pravdy a civilizace, pro kterou byl ochoten i zemřít. Už dávno jej nešálila slepota, a možná proto se Salemským nedivil, že jej nyní vezou kdoví kam, aby nad ním vynesli soud a poslali jej bolestnou a předlouhou cestou do pekel jako odplatu za všechny ty nevinné, které tam na jihu zbavil životů.

Věděl, že na to mají právo stejně jako mnoho jiných, kterým zabil nebo nechal zabít jejich blízké. Jediné, čeho skutečně litoval, bylo, že za jeho činy musela trpět Selun i to nenarozené. Oni nic neudělali. Byli čistí jako lilie a nevinní jako rozkvétající poupata. Přesto zemřeli potupnou smrtí, které mohl pouze přihlížet.

„Zatlačte!“ zaslechl křik dalšího z mužů.

Ani se neohlédl, aby zjistil, kde onen muž stojí nebo co se kolem děje. Tušil, že uvízli v horách, a více vědět nepotřeboval. Sledoval šedou oblohu a obrysy jednotlivých mračen, z kterých nepřestával padat drobný sníh.

Bělostné vločky jej neštípaly jako kdykoliv dříve, ale hřály, když dopadly na jeho promrzlé tělo.

„Zapřáhněte dalšího koně!“ křikl někdo další.

Byl možná jediný, komu nevadilo, že zde uvízli a že podle silicího větru mohou každou chvíli očekávat sněhovou vichřici. Sledoval, jak si s lehkými vločkami pohrává silný severní vítr, a vzpomínal.

Před očima se mu střídaly známé tváře i pohledy těch, které vlastní rukou připravil o život. Hleděli k němu a vyslovovali jeho jméno, láskyplně i s nenávistí, každý podle svého úsudku.

A pak spatřil krásnou tvář Selun. Na prsou držela novorozeně a mlčky k němu hleděla, než se na její hebké tváři zjevil úsměv.

„Odpusť Selun,“ pronesl tiše a jeho oči opět zavalil přívál slz.

Selun se o něco více pousmála, než zcela zmizela.

„Promiň mi, Selun,“ hlesl, zahleděn do prázdnoty před sebou.

Opět začal vnímat hluk silicí vichřice i křik mužů, kteří dávno nemarnili čas vyproštěním jeho povozu, ale hledali úkryt před větrnou smrští. Zvláštní, že on necítil nic z toho, co se dělo kolem, ani mráz bičující jeho nahé tělo.

Cítil teplo a klid.

Zvuky nejbližšího okolí slábly, až se ocítl v naprostém tichu, obklopen bílou září, před níž si nemusel chránit zrak. Chtěl se podívat na své tělo, ale neviděl nic, jako by byl pouhým vědomím bez tělesné schránky, kterou zanechal kdesi za sebou, než jej zcela obklopila temnota.

David Borkovec, 2012